

CERKIEW PRAWDZIWIE PRAWOSŁAWNA A HEREZJA EKUMENIZMU

ZAGADNIENIA DOGMATYCZNE I KANONICZNE

- I. Podstawowe zasady eklezjologiczne*
- II. Ekumenizm: Synkretyczna panherezja*
- III. Sergianizm: Sfalszowana kanoniczność*
- IV. Tak zwane Oficjalne Prawosławie*
- V. Cerkiew Prawdziwe Prawosławna*
- VI. Powrót do Prawdziwego Prawosławia*
- VII. Ku zwołaniu Wielkiego Soboru
Prawdziwie Prawosławnej Cerkwi*

Czerwiec 2014 r.

Dokument sporządzili¹ Cerkwie

Prawdziwie Prawosławnych Chrześcijan

Grecji – Rumunii - Rosyjskiej Cerkwi Zarubieżnej

¹ Tłumaczenia na j. polski dokonano z wersji angielskiej i korygowano wg tłumaczenia rosyjskiego. Przypisy nie występują w greckim oryginale a pochodzą z tłumaczeń angielskiego i/lub rosyjskiego, oraz własne przypisy tłumacza polskiego oznaczone jako *tłum.* Dokument ten podpisała także Bułgarska Cerkiew Prawdziwie Prawosławna – tłum.

CERKIEW PRAWDZIWIE PRAWOSŁAWNA

A HEREZJA EKUMENIZMU

ZAGADNIENIA DOGMATYCZNE I KANONICZNE

I. Podstawowe zasady eklezjologiczne

Cerkiew Prawdziwie Prawosławna od początku XX wieku niezłomnie walczy, w dziedzinie wyznania, z eklezjologiczną herezją **ekumenizmu**², oraz - choć nie tylko - przeciw **innowacji kalendarzowej**, z której ona wyrosła, lecz także i ogólniej – przeciwko **synkretyzmowi dogmatycznemu**³, który na różne sposoby nieubłaganie i metodycznie kultywowany **na poziomie między-chrześcijańskim**⁴ i **między-religijnym**⁵, w sprzeczności z Ewangelią, miesza, łączy i angażuje Prawdę z błędem, Światło z ciemnością, Cerkiew z herezją, mając na celu ustanowienie nowego podmiotu: wspólnoty bez tożsamości wiary, tak zwanego *ciała wiernych*.

- W swojej batalii wyznania Wiary, **Cerkiew Prawdziwie Prawosławna** zastosowała i nadal stosuje następujące **podstawowe zasady** prawosławnej eklezjologii⁶:

1. Podstawowym kryterium przynależności do Cerkwi Chrystusowej jest „**wyznawanie prawidłowej i zbawczej Wiary**”, to znaczy: **prawdziwej, dokładnej i niezminionej Wiary Prawosławnej**. To jest owa „skała” (**poprawne wyznanie**), na której Pan zbudował swoją Świętą Cerkiew⁸.

2. Kryterium to odnosi się zarówno do indywidualnych osób czy wiernych, jak i do całych lokalnych Cerkwi.

2 **Ekumenizm**: terminy „ekumenizm” i „ruch ekumeniczny” pochodzą z greckiego słowa Οἰκουμένη, które pochodzi od słów: οἶκος (dom) i οἰκῶ (zamieszkuję). • Słowo οἰκουμενικός, -ή, -όν zostało wprowadzone do języka cerkiewnego w czasach Świętych Ojców - w prawosławnym rozumieniu - (Sobory Ekumeniczne, Powszechni Ojcowie itd.). • W dwudziestym wieku pojawiły się techniczne terminy „ekumenizm” i „ruch ekumeniczny”, które nie mają żadnego znaczenia Prawosławnego, ponieważ związane są z dążeniem do zjednoczenia podzielonych chrześcijan na całym świecie (Οἰκουμένη) na podstawie fałszywej i heretyckiej eklezjologii.

3 **Synkretyzm** (συγκρητισμός): pochodzi od czasownika συγκρητίζω (συν-κρητίζω, Κρης-Κρητικός). Starożytni Kreteńczycy, pomimo różnic między sobą, połączyli w czasach wojny swe siły przeciwko wspólnym wrogom. • Termin „synkretyzm” oznacza mieszanie elementów o różnym pochodzeniu (religie, formy kultu, ideologie, doktryny, wyznania itp.) w celu doprowadzenia do czegoś nowego bez żadnej realnej czy merytorycznej spójni.

4 **Między-chrześcijański**: to, co dotyczy różnych chrześcijańskich wyznań, zaangażowanych w synkretyczny dialog w celu zjednoczenia się.

5 **Między-religijny**: to, co dotyczy różnych religii, które angażują się w synkretyczny dialog w celu zjednoczenia się.

6 **Eklezjologia**: gałąź teologii dogmatycznej, która zajmuje się naturą i istotą Cerkwi jako Ciała Chrystusa.

7 O życiu i walce naszego Ojca Świętego Maksyma Wyznawcy, §24, Patrologia Græca, Vol. XC, kol. 93D.

8 Por. Ewangelia wg św. Mateusza 16, 18.

3. **Powszechność**⁹ Cerkwi Chrystusowej, zawsze z odniesieniem do jej **Jedyności, Świętości i Apostolskości**¹⁰, polega na jej *jakościowym i wewnętrznym*¹¹, a nie ilościowym i zewnętrznym znaku rozpoznawczym¹². To jest Jej podstawowy atrybut, który wyraża z jednej strony *integralność i pełnię Prawdy*, którą Ona głosi, niezależnie od aspektów demograficznych czy geograficznych, a z drugiej strony – *autentyczność i pełnię środków* przewidzianych dla uzdrawiania i deifikacji upadłej natury ludzkiej.

4. To właśnie na podstawie owego **prawidłowego wyznania wiary**, zasadza się **Mistyczna** („Sakramentalna”) **wspólnota**¹³ wiernych z Chrystusem jak i pomiędzy sobą, jest ona **zwieńczeniem** istniejącej **jedność** w wierze, jest **celem i zakończeniem**, a nie **środkiem do osiągnięcia** owej jedności. Znaczy to, iż **jedność w prawidłowej wierze jest pierwotna, a wspólnota w Misteriach – wtórna**.

5. Wszyscy pobożni chrześcijanie, **zachowujący Prawosławną Wiarę**, jeśli mają być żywymi członkami Cerkwi, winni pozostawać w **Sakramentalnej komunii** między sobą, albowiem **wspólnota w Wierze i wspólnota w Misteriach** (Sakramentach), nierozzerwalnie związane ze sobą w życiu wiernych, urzeczywistnia i manifestuje **Jedno, Niepowtarzalne Ciało Chrystusa**.

6. Niezachwiane **trwanie w prawidłowej wierze, jak i jej obrona** za wszelką cenę, jest kwestią **najwyższej soteriologicznej**¹⁴ **wagi**, z tego właśnie powodu nasi Święci Ojcowie mężnie wyznawali i bronili naszej Świętej Wiary Prawosławnej słowem i czynem oraz krwią, robiąc to w imieniu Powszechnej Prawosławnej Cerkwi, w imię Jej istnienia.

9 **Powszechność**: tj. Soborność, Kafaliczność, Katolickość - przyp. tłum.

10 Odniesienie do Powszechności, Jedyności, Świętości i Apostolskości Cerkwi bazuje na odpowiednim artykule Symbolu Wiary: „W Jedną, Świętą Powszechną i Apostolską Cerkiew”. Są to główne atrybuty Cerkwi Prawosławnej.

11 **Wewnętrzny**: znak rozpoznawczy, który odnosi się do wewnętrznej natury czy do istoty Cerkwi, Jej relacji z Chrystusem, przez Ojca, w Duchu Świętym.

12 **Jakościowy i wewnętrzny, a nie ilościowy i zewnętrzny**: istotą antytezy „jakość-ilość” i „wewnętrzne-zewnętrzne” jest podkreślenie jakościowego wymiaru Powszechności, ponieważ w Symbolu Wiary wyznaje się, że Cerkiew Prawdziwa i Jedyna jest Powszechna, przede wszystkim dlatego, że zawiera ona pełnię Prawdy objawionej i środków zbawienia (wymiar jakościowy i wewnętrzny). Stąd też pojęcie Powszechność Cerkwi jest całkowicie identyczne z pojęciem Ortodoksji – Prawosławia - (poprawne przekonania, poprawny ogład [φρόνημα], poprawna wiara).

13 **Mistyczna (Sakramentalna) wspólnota**: komunია wiernych z Chrystusem i między sobą poprzez Tajemnicę Boskiej Eucharystii.

14 **Soteriologia**: gałąź teologii dogmatycznej, która zajmuje się zbawieniem rodzaju ludzkiego przez naszego Zbawiciela Jezusa Chrystusa. • Soteriologiczny: to, co dotyczy soteriologii, zbawienia ludzkości.

7. Wszyscy ci, którzy głoszą lub działają **wbrew prawidłowej wierze** oddzieleni są jako heretycy od **Prawdy Wiary** i wyłączeni z **jedności** z Prawosławną Powszechną Cerkwią, czy to jako osoby indywidualne czy wspólnoty, nawet jeśli nadal formalnie i instytucjonalnie funkcjonują jako domniemane Kościoły i są za takowe uznawane.

*Ci, którzy nie przynależą Prawdzie, nie należą także do Cerkwi Chrystusowej; tym bardziej, gdy kłamiąc, samych siebie lub innych nazywają świętymi pasterzami i hierarchami; ponieważ nauczono nas, iż wyznacznikiem chrześcijaństwa nie są osoby, ale **prawda i dokładność we Wierze**. (Św. Grzegorz Palamas)¹⁵*

8. **Jedność Cerkwi w Prawdzie Wiary i komunია w Misteriach**, darowana z wysokości od Ojca, przez Syna i w Duchu Świętym, jest z pewnością Chrystocentryczna i Eucharystyczna, a doświadczana jest jako nieprzemijające zgromadzenie i koncelebracja w przestrzeni i czasie „wraz ze wszystkimi świętymi”¹⁶, o ile ma, jako gwaranta, **prawosławnego** (prawidłowo wierzącego) **biskupa, nosiciela** – z Łaski Bożej – „Tradycji Prawdy” (św. Ireneusz z Lyonu)¹⁷.

9. Każdy **Prawosławny Biskup**, jako „uczestnik powołania i sukcesor tronów” Świętych Apostołów, jako **Ojciec** Zgromadzenia Eucharystycznego, jako **Nauczyciel** Ewangelii Prawdy, jako **Sługa** miłości w prawdzie, *jawiący się obrazem i miejscem obecności Chrystusa*¹⁸, **wyraża** w ten sposób, **uosabia i zabezpiecza wieczystą Powszechność Cerkwi**, czyli Jej **jedność** z Chrystusem, a równocześnie Jej **jedność** w Chrystusie ze wszystkimi lokalnymi Cerkwiami, które istniały, istnieją i będą istnieć jako Jedno Ciało Chrystusa.

„Czymże jest jedno ciało? Wszyscy wierni na całym świecie, którzy są, byli i będą.” (św. Jan Złotousty)¹⁹

15 Pismo do Ignacego – Patriarchy Antiochii, 3, w Panagiotes K. Chrestou (red.), Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Συγγράμματα [Dzieła Grzegorza Palamasa], tom. II, Thessalonika: 1966, str. 627

16 **Nieprzemijająca koncelebracja w przestrzeni i czasie „ze wszystkimi świętymi”**: trafnie zauważono, iż „Boska Liturgia jest obecnością naszego Pana Chrystusa wraz ze wszystkimi świętymi; Na każdej Boskiej Liturgii Chrystus wchodzi pośród nas, a wraz z Nim «nierozłączne towarzyszenie świętych»; „Obecność Trójjedynego Boga konstytuuje Eucharystyczne Zgromadzenie Cerkwi w Jej prawdziwym wymiarze: jest Ono Eucharystycznym Ekumenicznym Soborem, który jest uroczyscie obchodzony wewnątrz Cerkwi. Całe stworzenie, świat widzialny i niewidzialny, koncelebruje Ofiarę Eucharystyczną i wspólnie wysławia Trójjedynego Boga”. „Boska Liturgia jest Ekumenicznym Synodem Eucharystycznym”. „Podczas Boskiej Liturgii Chrystus jest obecny pośród Jego Cerkwi, Razem z Chrystusem są: Przenajświętsza *Bogorodzica*, Święci Aniołowie, wszyscy Święci, i nasi spoczywający oraz żyjący bracia, ci, którzy są daleko jak i blisko” (Hieromonk Gregorios, Ἡ Θεία Εὐχαριστία καὶ ἡ Θεία Κοινωνία [Boska Eucharystia i Komunia Boża] [Ateny: Ekdoseis "Domos", 2001], s. 133, s.).

17 Przeciw Herezjom, III.4.1, Patrologia Graeca, Vol. VII, col. 855B

18 τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ

19 Homilia X do Efezjan §1, Patrologia Graeca, Vol. LXII, col. 75

10. Każdy biskup, który wygłasza „herezję publicznie” i „bezwstydnie w Cerkwi”²⁰ i ten który uczy „innej Ewangelii niż tę którą otrzymaliśmy”²¹ albo jest w **synkretycznej jedności z innowiercami innych religii lub wyznań**, gdy czyni to uporczywie i stale, staje się „**falszywym biskupem i fałszywym nauczycielem**” (kanon XV Pierwszo-Drugiego Soboru). Podczas gdy ci biskupi, którzy pozostają w łączności z takowym, z obojętnością, tolerancją czy akceptacją jego poglądów i deklaracji „**giną wraz z nim**” (św. Teodor Studyta), a tym samym przestają być **kanonicznymi**²² i przebywającymi w **jedności**²³ z Cerkwią. Owa **Powszechność, Jedność i autentyczna sukcesja Apostolska** jest niewątpliwie gwarantowana **kanoniczną pozycją biskupów pozostających w łączności z Cerkwią**, która opiera się, wypływa i jest zabezpieczona poprzez „**prawidłowe i zbawcze wyznawanie Wiary**”.

II. Ekumenizm: Synkretyczna panherezja

1. **Ekumenizm**, jako pojęcie teologiczne, jako zorganizowany ruch społeczny oraz jako inicjatywa religijna, jest i pozostaje największą herezją wszechczasów i **wielowymiarową**²⁴ **panherezją**²⁵; herezją herezji i **panherezją panherezji**; amnestią dla wszystkich herezji, **prawdziwą i istną wszechherezją**; najbardziej podstępny przeciwnikiem lokalnych Cerkwi Prawosławnych, a także najbardziej niebezpiecznym wrogiem zbawienia człowieka w Chrystusie, ponieważ niemożliwym jest aby w jej synkretycznych granicach **Prawda i Życie w Chrystusie** istniały w swej **nierozzerwalnej zbawczej jedności**.

20 Kanon XV Pierwszo-Drugiego Soboru

21 Gal. 1:8

22 **Kanoniczny**: Biskup jawi się i jest nazywany „kanonicznym”, gdy jego konsekracja, jego duszpasterska i synodalna działalność, a także jego mentalność (φρόνημα), są zgodne z dogmatami i świętymi kanonami Cerkwi Prawosławnej. (Tylko) w takim przypadku możemy mówić o biskupiej „kanoniczności”.

23 **W jedności z Cerkwią**: biskup, który jest „kanoniczny”, pozostaje także „w komunii z Cerkwią”; czyli taki, który pozostaje we wspólnocie Wiary i Misteriów (Sakramentów) z Prawosławnym duchowieństwem i wiernymi. (Tylko) w tych warunkach możemy mówić o biskupie będącym „w jedności z Cerkwią”.

24 **Wielowymiarowa**: - herezja zawierająca wiele różnych herezji. Anglikanizm np. charakteryzuje się „wielowymiarowością” (ang. comprehensiveness), ponieważ w nim zbiegają się i współistnieją różnorodne tendencje wyznaniowe i dogmatyczne.

25 **Panherezja, wszechherezja**: herezja obejmująca wszystkie herezje.

2. Ekumenizm wyłonił się ze świata protestanckiego (począwszy od XIX w.), **sprzyja relatywizacji prawdy²⁶, relatywizacji życia i zbawienia w Chrystusie**, *zaprzeczając w swej istocie powszechności i jedyności Cerkwi*, gdyż u jego podstaw leży błędna teoria „niewidzialnej Cerkwi” z rozmytymi granicami, których członkowie mogą potencjalnie należeć do różnych „Wyznań”. Podobnie jak i jej odmiana, tak zwana „teoria odgałęzień”, według której różne chrześcijańskie „wyznania” są rzekomo gałęziami tego samego drzewa Cerkwi, a każda gałąź posiada część Prawdy, i tym samym przypuszczalnie dopiero wspólnie *stanowią one pełnię Cerkwi*.

3. Pomimo rozmaitych teorii, które wytworzył ekumenizm, **jego podstawowym celem jest kultywowanie synkretycznego współistnienia i współpracy** - a także **połączenie**, początkowo, wszystkich chrześcijańskich **wiar i „Wyznań”** (ekumenizm międzychrześcijański), a następnie wszystkich religii (ekumenizm międzyreligijny). Takie kultywowanie na różne sposoby i w sprzeczności z Ewangelią owego synkretycznego procesu, wiedzie nieuchronnie do ustanowienia jednego ciała *wiernych*, swego rodzaju **panreligii**, co utorowałoby drogę do pojawienia się *ucisku czasów ostatecznych*, czyli *epoki „Niegodziwca”²⁷ - antychrysta*.

4. Ze względu na swój synkretyczny charakter, **ekumenizm jest ściśle związany z masonerią**, która promuje się jako *tolerancyjna religijnie, przyjazna, otwarta na herezje i religie*, sama okazując się być w praktyce religią, super-religią – **która przyczynia się bezpośrednio i pośrednio do rozwoju wizji ekumenicznej**; to znaczy do stworzenia **kompletnej ideologicznej osnowy zawierającej wszelkie dogmaty i wszystkie religie**, na bazie której Prawda objawiona zostanie całkowicie zrelatywizowana i umieszczona na tym samym poziomie, co ludzkie i demoniczne iluzje oraz wierzenia.

5. Ekumenizm zaczął okaleczać Powszechną Prawosławną Cerkiew²⁸ u schyłku XIX wieku, poprzez patriarszą Encyklikę z **1920 roku**, *Do Chrystusowych Kościołów całego świata*, wydaną przez Patriarchat Konstantynopola. Stanowi ona według powszechnego uznania „statut założycielski ekumenizmu”. **Ogłasza ona „bezwstydnie” herezje na Zachodzie i wszędzie indziej jako, rzekomo, „czcigodne Kościoły chrześcijańskie”, nie będące już „obcymi i poza granicami”, ale „współdziedzicami i bliskimi w Chrystusie. Ogłasza je jako współspadkobierców i współuczestników Bożej obietnicy w Chrystusie”²⁹**, proponując, w rzeczy samej, jako **pierwszy krok w tym kierunku, wprowadzenie w życie wspólnego kalendarza dla równoczesnego celebrowania świąt prawosławnych i innowierczych**.

26 **Relatywizacja** (σχετικοποίησις): od czasownika σχετικοποιῶ: uznanie czegoś za względne, niepewne, nie-absolutne, zmienne, przejściowe. „Relatywizacja prawdy”: zaprzeczenie absolutnej prawdy istniejącej w Chrystusie.

27 II List do Tesaloniczan 2,8

28 **Prawosławna Powszechna** [kafoliczna, soborna – tłum.] Cerkiew: Powszechna Cerkiew jest tożsama z Jedną i Niepowtarzalną Cerkwią, tzn. Cerkwią Prawosławną, która bez wątplenia nie ma żadnego związku z papieżem, powszechnie nazywanym dziś „Katolicyzmem” lub Kościołem Rzymskokatolickim. Zobacz też przypis 9.

29 Por. List do Efezjan 3, 6

6. Wdrażanie w życie owej ekumenicznej odezwy odbyło się poprzez niekanoniczne decyzje na anty-prawosławnym Kongresie w Konstantynopolu w 1923 r., który *pod postacią jakoby skorygowanego kalendarza juliańskiego* w rzeczy samej **przyjął kalendarz gregoriański (papieski)**, pomimo iż już pierwotnie, gdy tylko pojawił się na Zachodzie (w 1582), został on **potępiony i odrzucony** na Wschodzie przez trzy Wszechprawosławne Synody (w 1583, 1587 i 1593) jako katastrofalna innowacja papieska; decyzje których to synodów **pozostają w mocy** i ciążą **nad nowostylnymi innowatorami pozostającymi** tym samym **w schizmie**.

7. **Innowacja kalendarza** wprowadzona w 1924 r. do Cerkwi Greckiej, do Patriarchatu Konstantynopola i Cerkwi Rumuńskiej, a potem stopniowo do innych Cerkwi lokalnych, **będąc w sprzeczności z Powszechnością Cerkwi Prawosławnej** zarówno w sposobie jej wdrażania (jednostronnie i niekanonicznie), jak i w odniesieniu do jej celu (ekumenicznego i synkretycznego) **zaatakowała śmiertelnym ciosem zewnętrzną manifestację Jednego Ciała Cerkwi na całym świecie**, która urzeczywistnia się również poprzez jednolity **Kalendarza Świąt**.

8. Święta Prawosławna Powszechna Cerkiew, swym **najwyższym Soborowym autorytetem** wyraziła trwałą i niezmienną wolę, aby Jej jedność manifestowana była również poprzez **wspólną wszystkim chrześcijanom celebrację najważniejszego ze świąt, mianowicie Paschy**³⁰, która to zasada została wyraźnie określona na Pierwszym Soborze Powszechnym w 325 r. wieczystą *regułą obliczania Paschy, w tzw. Kanonie Paschalnym* (tj. *Paschalionie*).

9. Ten Soborowy akt, będący w istocie głęboko **eklezjologiczny i dogmatyczny**, za podstawę obliczenia Świętej Paschy, przyjmuje jako *wyznacznik (tzw. Orosy)*, równonoc wiosenną, której to data została ustalona przez Cerkiew **na podstawie konwencji jako 21 marca** Kalendarza Juliańskiego będącego wówczas we wspólnym użyciu, przyjmując go tym samym jako **kalendarz cerkiewny** dla określania cyklu **świąt prawosławnych**. Na tej podstawie, w VI wieku, została stopniowo zakończona harmonizacja kalendarzy cerkwi lokalnych które stosowały różne *systemy kalendarzowe*.

10. Święci Ojcowie Pierwszego Soboru Powszechnego w Nicei **proroczo wyrazili pod Bożym natchnieniem anty-synkretycznego ducha Cerkwi**, poprzez „*nie obchodzenie świąt razem z Żydami*”, a co za tym idzie *odrzuć dążenia do świętowania wraz z heretykami*, **zabezpieczając tym samym zewnętrzną i widzialną jedność Ciała Cerkwi i ustalając granice pomiędzy Prawdą a herezją**, aż do czasu całkiem **przeciwnej**, pozwólmy to powiedzieć, karygodnej reformy kalendarza w 1924, która **zaprowadziła** wspólne świętowanie wraz z *innowiercami pan-heretyckiego papizmu i protestantyzmu*, **celem ukazania domniemanej niewidzialnej jedności, która jakoby istnieje między nimi a Prawosławiem**.

30 na Zachodzie nazywanej niewłaściwie "Wielkanocą" - tłum.

11. Prawosławni ekumeniści³¹, a szczególnie bardziej radykalni pośród nich, doświadczyli szkodliwych skutków pustoszącego synkretyzmu, uważając iż Jedna, Święta, Powszechna i Apostolska Cerkiew, poprzez teologiczne i kulturowe konflikty oraz podziały, **utraciła swoją Powszechność**. Proponują oni i dążą do jej odtworzenia na drodze złączenia podzielonych grup, Prawosławnych i heretyków, **poprzez kompromisy, co miałyby przywrócić Eucharystyczną łączność**, oczywiście bez łączności w wierze, **zgodnie z modelem Unii**. Inni, bardziej umiarkowani ekumeniści zadowoleni zaliczeniem innowierców do Prawosławnych mówią „o pełnym Ciele Cerkwi”, jak gdyby innowiercy pozostawali w granicach Cerkwi. Ekumeniści ci będąc rzecznikami „Rozległego Kościoła”³² lub „Kościoła w rozległym czy szerokim znaczeniu”, **nie uznają dogmatycznych czy sakramentalnych granic Cerkwi**³³, w takim stopniu w jakim znajdują i przyznają istnienie „Kościołów”, „Bożej Łaski” i „Zbawienia” **nawet poza granicami Prawdy i Prawdziwej Prawosławnej Cerkwi** (*ecclesia extra ecclesiam, extra muros - Kościół poza Kościołem, poza jego murami*).

12. **Udział prawosławnych ekumenistów w tzw. Światowej Radzie Kościołów** (od 1948 r.) **oraz w innych organizacjach ekumenicznych stanowi w praktyce negację Prawosławnej Cerkwi jako Pełni Prawdy i zbawienia w Chrystusie**, ponieważ podstawowym warunkiem wstępnym organizacyjnego uczestnictwa w takich *międzywyznaniowych ciałach* jest w istocie **zaprzeczenie, choć milczące, istnienia współcześnie autentycznej cerkiewnej Powszechności, a także uznanie potrzeby odtworzenia jakoby prawdziwej Powszechności, czyli rzekomej konieczności rekonstrukcji Cerkwi**.

13. **Rdzeniem tych nieprawosławnych i całkowicie nowo-wprowadzonych koncepcji są: tak zwana „teologia chrzcielna”, synkretyzm dogmatyczny, zniesienie „granic” Cerkwi, uznanie „ekumenicznego braterstwa”, teoria „Kościołów Siostrzanych”, tzw. teologia „dwóch płuc Kościoła”, teoria „jednego i podzielonego [tzw. jednego rozległego] Kościoła”, „przekraczanie starożytnej herezjologii” oraz inne błędy, które stopniowo doprowadziły prawosławnych ekumenistów do zaprzeczenia eklezjologicznej i zbawczej wyłączności Cerkwi Prawosławnej, a nawet do soborowego uznania innowierczych wspólnot i ich Sakramentów**. Doprowadziły wreszcie do wspólnej z nimi modlitwy, nawet na najwyższym szczeblu, poprzez oferowanie im Świętych Tajemnic; do podpisywania wspólnych oświadczeń i deklaracji w celu wspólnego z nimi świadczenia; a także **do uznania potrzeby wspólnej służby światu**, tak jakby Prawosławie i herezje **wspólnie odpowiadały** za jego zbawienie.

31 **Prawosławni ekumeniści**: ekumeniści wywodzący się z Cerkwi Prawosławnej i uczestniczący w heretyckim ruchu ekumenicznym.

32 ang. „broad Church”

33 **Dogmatyczne i Sakramentalne granice Cerkwi** - patrz przypis do pkt. VI.2: „Prawidłowe i zbawcze wyznanie wiary”. Nie ma miejsca na ekonomię, na kompromisy, gdy chodzi o sprawy wiary.

14. Poprzez te wszystkie środki nastąpiło całkowite **zniekształcenie znaczenia ewangelicznej miłości** praktykowanej w Prawdzie i poprzez Prawdę; głęboko zakorzeniło się stale pogłębiające się **synkretyczne spoufalenie**; w imię **falszywie pojmowanej ekonomii** utrzymywana jest **postawa łączności i wzajemności z innowiercami**; tak iż powstała **mieszanina rzeczy niemożliwych do pogodzenia**. Wytworzyła się **prawdziwa jedność** pomiędzy **ekumenistami wszelakiego pochodzenia** - jedno *ciało wiernych*, oczywiście nie w jedynej Prawdziwej Powszechnej Cerkwi Prawosławnej, ale na bazie mglistej *humanistycznej wizji* **pozbawionej jakiegokolwiek wymiaru misyjnego czy też jakiegokolwiek wezwania pozostających w błędzie do powrotu poprzez skruchę do Domu Ojca**, tzn. do Jednej, Świętej, Powszechnej i Apostolskiej Cerkwi.

III. Sergianizm: sfalszowana kanoniczność

1. Innym zjawiskiem i ruchem zbliżonym do ekumenizmu, również posiadającym wymiar eklezjologiczny, jest tzw. *sergianizm*, który w bezprecedensowych okolicznościach prześladowań Cerkwi w byłym Związku Radzieckim, za pośrednictwem upadłego i idącego na kompromisy metropolity, późniejszego patriarchy³⁴ Moskwy, Sergiusza Stragorodzkiego (1944), poddał bezbożnym bogoburczym bolszewikom w ich walce z Bogiem cały zewnętrzny *organizm Cerkiewny* tak, aby w rękach rewolucjonistów mógł stać się bezwolnym narzędziem ich zacieklej walki przeciwko Samej Cerkwi jako Nosicielce pełni prawdy w Chrystusie.

2. *Sergianizm nie jest jedynie zjawiskiem sowieckim*. Wyrządził on poważne szkody lokalnym Cerkwiom Prawosławnym w krajach Europy Wschodniej, gdzie po II Wojnie Światowej powstały ateistyczne i antychrześcijańskie reżimy komunistyczne.

3. Kwintesencją *sergianizmu* jest przyjęcie iluzji, iż *okłamywaniem* można zachować Prawdę, podobnie jak i *kolaboracja z wrogami i prześladowcami Cerkwi była sposobem zapewnienia Jej przetrwania*; jednakże w praktyce skutek był całkiem odwrotny; *sergiańscy biskupi* stali się w rękach bezbożnych komunistów narzędziami sprawowania kontroli nad Cerkwią dla Jej całkowitego moralnego i duchowego wyczerpania aż do całkowitego rozłożenia i wyniszczenia.

³⁴ Użyty powyżej tytuł patriarchy należy rozumieć jako umowną administracyjno-agenturalną funkcję nadaną przez bolszewików metropolie Sergiuszowi (Stragorodskiemu) oraz jego następcom (Aleksemu Simańskiemu, Pimenowi Izwiekow, Aleksemu Rydygier agent „Drozdow”, Cyrylowi Gunduajew - agent „Michajłow”). Prawdziwa Rosyjska Cerkiew, która na terenie ZSRR zesłała do katakumb czy też za granicę zachowała kanoniczny synod i arcybiskupi sobór (RZCP) nigdy nie uznała kanoniczności i nie legitymizowała radzieckich „patriarchów”. Potwierdzając swoje postanowienia w soborowych rezolucjach (Prot. 15, str. 5 z dn 6.10.1956 r.), arcybiskupów okólnikach (Leśna-Provemont 1.11.1994 r.), protokołach oraz w licznych homiliach oddzielnych autorytatywnych hierarchów w tym kanonizowanych świętych. tłum.

4. Na poziomie eklezjologii, **sergianizm całkowicie wypaczył koncepcję prawosławnej cerkiewnej kanoniczności**, gdyż *w jego ramach* kanoniczność została zasadniczo oderwana od ducha i prawdy autentycznej kanonicznej Tradycji Cerkwi, uzyskując w ten sposób **formalną praworządność**, którą można wykorzystać do usprawiedliwienia każdego aktu bezprawia popełnionego przez rządzącą Hierarchię. W rzeczywistości, ostatecznie, taka **fasada kanoniczności** zdegenerowała się w **administracyjną manipulację** tak by lud Cerkwi podporządkować sergiańskiej hierarchii, niezależnie od kierunku, w jakim wiedzie ona wierzących.

5. Po upadku antychrześcijańskich reżimów pod koniec ubiegłego wieku, w nowych warunkach wolności politycznej, **najpoważniejsze eklezjologiczne dewiacje sergianizmu** zachowane zostały jako dziedzictwo przeszłości, zmieniając jednocześnie swą formę.

6. Wojujący przeciwko Cerkwi *sergianizm* już dawno temu przysposobiwszy się w **ducha tego świata, w pozbawione skrupułów oszustwo i patologiczne służalstwo** wobec możnych tego świata, **kontynuuje zdradę Cerkwi**, już nie z powodu strachu przed represjami ze strony ateistycznych władców, lecz przez wzgląd na samolubstwo i świeckie pobudki, a pod przykrywką rzekomej *kanoniczności*, nadal próbuje **kupczyć wolnością** Cerkwi w zamian za uzyskanie przyjaźni wielkich tego świata, co samo przez się wiąże się z towarzyszącymi temu materialnymi korzyściami i społecznym prestiżem.

7. Obecnie *wirus sergianizmu* w owej zmodyfikowanej formie, jako *neo-sergiaństwo lub post-sergiaństwo*, oraz w innych formach kontroli państwa nad Cerkwią do pewnego stopnia **oddziałują na znaczną część episkopatu oficjalnych lokalnych Cerkwi Prawosławnych** na całym świecie, i w ten sposób, pod płaszczykiem fałszywej kanoniczności **przyczynia się do popularyzowania zarówno zsekularyzowanego jak i synkretycznego ekumenizmu**.

* * *

8. *Wierni*, zarówno duchowieństwo jak i świeccy, którzy posiadają **zdrową dogmatyczną i kanoniczną świadomość** powinni, w obliczu zjawisk i ruchów, które mają **eklezjologiczne i zbawcze znaczenie** - takie jak ekumenizm i *sergiaństwo* - **zachować autentyczne patrystyczne stanowisko**, szczególnie, gdy zjawiska te zaczynają być systematycznie zakorzeniane i szeroko rozpowszechniane. Nawet gdy nie osiągają one jeszcze wyraźnego doktrynalnego przełożenia, to jednak przenikają i rozprzestrzeniają się podstępnie i niszczycielsko w Ciele Cerkwi będąc aktywnie lub biernie przyjmowane przez wszystkich biskupów jednej czy wielu Cerkwi lokalnych.

9. W takim przypadku, **istota walki** przeciwko temu anty-Ewangelicznemu, anty-Pravosławnemu i zdegenerowanemu zjawisku **nie zasadza się jedynie i wyłącznie na nieobowiązkowej możliwości zajęcia jakiegoś stanowiska w ramach domniemanej ekonomii, ale raczej obliguje do natychmiastowego zerwania cerkiewnej łączności z biskupami i hierarchami**, którzy wprowadzają w sposób soborowy do Cerkwi herezję, gdy zarówno przez jej głoszenie czy też przez swoje milczenie, bierność i obojętność przyczyniają się do jej rozpowszechniania (Kanon XV Pierwszo-Drugiego Soboru).

10. *Odgrodzenie się* od upadłych Pasterzy, którzy odtąd określani są jako „**falszywi biskupi**“ i „**falszywi nauczyciele**“, jest w czasie herezji dla prawdziwego Pravosławia **wiążącym obowiązkiem zabezpieczenia jedyności, jedności i powszechności Cerkwi, dla złożenia świadectwa Wiary, a także dla zbawczego wezwania do pokuty, z natury misyjnego, skierowanego do tych, którzy zбочyli jak i tych, którzy są z nimi w komunii.**

IV. Tak zwane Oficjalne Pravosławie

1. **Znaczenie terminu „oficjalne Pravosławie“** jest blisko związane z pojęciem „**oficjalnej Cerkwi**“ oraz z pojęciem „**oficjalnych Cerkwi lokalnych**“.

2. „Oficjalne Pravosławie“ **stanowi swoistą ideologię tak zwanych oficjalnych lokalnych Cerkwi**, reprezentowaną przez coraz to bardziej *letnie* Pravosławie³⁵, które poprzez wprowadzanie **eklezjologicznych i kanonicznych innowacji**, przewidzianych w wyżej wspomnianej Patriarszej Encyklice z 1920 roku, doprowadziło **do stopniowego oderwania się od autentycznego Pravosławia.**

³⁵ „Znam twoje czyny, żeś ani zimny, ani gorący. Obyś był zimny albo gorący! A tak, skoro jesteś **letni**, a ani gorący, ani zimny, wypłuję cię ze swoich ust.“ (Apokalipsa 3, 15-16). Słowo „letni“ nie odnosi się tutaj po prostu do obojętnego praktykowania lecz do obojętności na wiarę i dogmaty. Taka obojętność w Pravosławiu z pewnością stanowi herezję, ponieważ nie ma pośredniej drogi między prawdą a fałszem; między Pravosławiem a herezją. Niewielka rozbieżność z dogmatyczną prawdą już jest fałszywa i heretycka, a ten, który odsuwa się nawet w najmniejszym stopniu od Pravosławia, umieszcza siebie w królestwie herezji.

3. **Pierwszym głównym krokiem w kierunku realizacji tego, przygotowanego metodologicznie i z premedytacją, wyobcowania z autentycznego Prawosławia było wprowadzenie w 1924 roku do niektórych lokalnych Cerkwi papieskiego kalendarza które to z czasem, w niektórych przypadkach, rozwinęło się nawet do akceptacji papieskiego Paschalionu, co jest jawnym naruszeniem Orzeczeń Pierwszego Soboru Powszechnego.**

4. „**Cerkiew Oficjalna**“ to nazwa nadana przez wiernych Rosyjskiej Cerkwi Katakumbowej dla **Państwowej Cerkwi**, to znaczy dla Cerkwi uznanej i całkowicie uzależnionej od ateistycznego sowieckiego reżimu, która to ewoluowała w powszechnie znany *sergiański i ekumeniczny Patriarchat Moskiewski*.

5. Obecnie terminy „Cerkiew Oficjalna” oraz „Oficjalne Cerkwie Lokalne” odnoszą się do dobrze znanych, historycznie ukształtowanych Cerkwi lokalnych, których **hierarchiczne przywództwo oficjalnie akceptuje i soborowo uczestniczy w ruchu ekumenicznym**, promując go, dopuszczając lub tolerując go jako koncepcję teologiczną i inicjatywę religijną, okrywając się płaszczem domniemanej, sergiańsko pojmowanej, *kanoniczności*; oraz przyjmując wprost lub pośrednio wiele innych form odstępstwa od Prawosławia (patrz niszczące zjawiska takie jak wypaczenie Sakramentów a szczególnie rytu chrztu; reformy liturgiczne pod pretekstem „liturgicznej odnowy”; nowo ukuta „teologia post-patrystyczna”, która na poziomie oficjalnym skutkuje, szczególnie na uniwersyteckich fakultetach teologicznych, głębokim wszczępieniem synkretycznego ekumenizmu, utratą cerkiewnych kryteriów *kanonizacji świętych*, różnymi formami zeświecczenia i modyfikacją autentycznego etosu Cerkwi, przyjęciem anty-patrystycznej interpretacji cerkiewnej ekonomii, i temu podobne)

6. **Wszystkie te tak zwane oficjalne Cerkwie włączyły się zdecydowanie, trwale i bez skrępułów w proces synkretycznej apostazji sergiańskiego i ekumenicznego rodzaju, w antycerkiewny i niekanoniczny proces soborowego promowania czy też przyzwalania dawanego przez Hierarchów, z którymi to Cerkiew Prawdziwie Prawosławna - zgodnie z jej eklezjologicznymi zasadami dotyczącymi „falszywych biskupów” i „falszywych nauczycieli” - nie może mieć jakiegokolwiek modlitewnej, sakramentalnej czy administracyjnej łączności.**

V. Cerkiew Prawdziwie Prawosławna

1. **Cerkiew Prawdziwie Prawosławna** obejmuje w swym łonie i jednoczy w Ojcu, przez Syna, w Duchu Świętym główną część gorliwego duchowieństwa i laikatu lokalnych Prawosławnych Cerkwi, którzy **stanowczo zareagowali na ogłoszenie „eklezjologicznej” herezji ekumenizmu** i jej bezpośrednich praktycznych zastosowań, jak również na **antycerkiewny sergianizm, zrywając wszelką łączność** z nowatorskimi ekumenistami i sergianami.

2. W Rosji, wierni spadkobiercy dziedzictwa świętobliwego Patriarchy Tichona (+1925) nie uznali ustanowionej państwowej Cerkwi ani sergianizmu (począwszy od 1927 r.), wołąc doświadczyć prześladowań i zejść do **katakumb**, by tym samym ukazać męczenników i wyznawców Wiary. Druga zaś część, która wyjechała z Rosji i utworzyła cerkiewną administrację w diasporze, wydała równie wspañałych wyznawców i świętobliwe postacie o światowym autorytecie i godności.

3. W Grecji, Rumuni, na Cyprze, w Bułgarii i w innych miejscach zwarte masy ludzi odrzuciły **innowację kalendarzową z 1924 roku** oraz herezję ekumenizmu, przedkładając prześladowania i formując **męczenników oraz wyznawców Wiary**, ukazując tym samym swoją wierność uświęconej Tradycji Świętych Ojców Cerkwi. Nasz Pan umocnił i wynagrodził pobożną gorliwość Jego prawdziwych dzieci, poprzez imponujące i zdumiewające cuda, takie jak pojawienie się Drogocennego i Życiodajnego Krzyża w Atenach (14 września 1925 wg cerkiewnego kalendarza).

4. Po wprowadzeniu innowacji kalendarzowej w Grecji w 1924 roku ci, którzy pozostawali **wierni Tradycji Ojców** zaczęli posługiwać się tytułem „Prawdziwie Prawosławni Chrześcijanie”. To samo uczyniła Katakumbowa Cerkiew Prawosławna w Rosji, tak zwani Tichonowcy³⁶.

36 Tichonowcy bez jakiegokolwiek komunikacji z ich Prawdziwie Prawosławnymi braćmi w Grecji także zaczęli używać terminu „Prawdziwie Prawosławni Chrześcijanie”

5. Jednakże, w różnych miejscach od czasu do czasu były wykorzystywane i **inne określenia** dla tych, którzy **odrzucili** innowację kalendarzową z 1924 oraz herezję ekumenizmu, tych którzy zawsze **sytuowali się w granicach autentycznej myśli i ewangelicznego etosu Cerkwi**, a dodatkowo **prawowitego i kanonicznego porządku**³⁷ posiadając prawdziwą nieprzerwaną sukcesję Apostolską. **Z pewnością współtworzą oni Prawdziwą Prawosławną Cerkiew**, która w naszej współczesnej epoce stale narastającego odejścia ekumenistów ze ścieżki Prawdy, jest **autentycznym kontynuatorem** Jednej, Świętej, Powszechnej i Apostolskiej Cerkwi.

6. **Struktura hierarchiczna**, która jest dogmatycznie konieczna dla stanowienia i ciągłości lokalnych **Prawdziwie Prawosławnych Cerkwi**, została zabezpieczona, dzięki Bożej Łasce, przez dołączających do Niej Hierarchów wywodzących się z innowatorów (nowokalendarzowców), oczywiście po uprzednim wyznaniu przez nich Ortodoksyjnej wiary; albo też poprzez konsekrowanie biskupów przyjmowane z **rąk Prawdziwie Prawosławnych biskupich** hierarchów z diaspory posiadających bezsporną sukcesję Apostolską. Tym samym **udowodniona jest i zagwarantowana Sukcesja Apostolska i kanoniczność Cerkwi Prawdziwie Prawosławnej. Jest ona bezsporna i niezaprzeczalna oraz potwierdzona danymi od Boga znakami.**

VI. Powrót do Prawdziwego Prawosławia

1. Przy przyjmowaniu³⁸ skruszonych heretyków i schizmatyków Powszechne i lokalne prawosławne Sobory, od czasu do czasu oprócz **zasady skrupulatności** (akrybii) stosują **zasadę tzw. ekonomii**, a mianowicie, kanoniczną i duszpasterską praktykę³⁹, zgodnie z którą możliwe są **tymczasowe odchylenia** od litery Świętych Kanonów, bez naruszenia ich ducha.

2. Z pewnością jednak, **ekonomia nigdy pod żadnym pozorem** nie może pozwolić na usprawiedliwienie grzechu czy jakiegokolwiek kompromisu względem „**prawidłowego i zbawczego wyznawania wiary**”⁴⁰, ponieważ **ekonomia**, dąży wyraźnie i wyłącznie, w duchu miłości do człowieka i pobłażliwości, do ułatwienia zbawienia dusz, *za które umarł Chrystus*.

37 Czyli porządku zgodnego z Prawosławnymi kościelnymi prawami oraz ze Świętymi Kanonami Prawosławnych Soborów. Patrz przypis do §I.10

38 **W przyjmowaniu:** przyjmowanie heretyków oznacza, że Cerkiew przyjmuje do swego wnętrza tych heretyków, którzy świadomie powracają do Niej w duchu skruchy.

39 **Praktyka duszpasterska:** postępowanie pasterzy, którzy troszczą się w Chrystusie i bojaźni Bożej o zbawienie obdarzonego rozumem stada Cerkwi.

40 Ekonomia nie jest dozwolona w tym, co dotyczy spraw wiary.

3. Zastosowanie **ekonomii przy przyjmowaniu** heretyków i schizmatyków do łączności z Cerkwią **w żaden sposób** nie świadczy o **uznawaniu przez Cerkiew ważności i realności ich Misteriów**, które są sprawowane **poza jej kanonicznymi i charyzmatycznymi granicami**⁴¹.

4. Święta Prawosławna Cerkiew **nigdy nie uznawała**, w znaczeniu bezwzględnym czy z dystansu, **ani w akrybii ani poprzez ekonomię, misteriów sprawowanych poza Nią**⁴², odkąd ci, którzy owe misteria celebrowali albo brali w nich udział, pozostawali wewnątrz swoich heretyckich lub schizmatyckich społeczności.

5. Stosując **ekonomije jedynie i wyłącznie dla przyjmowania** poprzez skrucę⁴³ osób oraz społeczności spoza Cerkwi, Cerkiew Prawosławna **akceptuje**⁴⁴ **zaledwie zewnętrzną formę** heretyckich czy schizmatyckich **misteriów** - oczywiście pod warunkiem, że owa forma zachowała się nieskażona, szczególnie gdy chodzi o chrzest. Cerkiew **wypełnia jednak tę formę życiem** łaski Świętego Ducha, przebywającej w Niej, dzięki nosicielom Jej pełni w Prawdzie Chrystusowej, to jest **dzięki Prawosławny Biskupom**.

41 **Charyzmatyczne i kanoniczne granice Cerkwi:** „granice kanoniczne“ określone są przez dogmaty i święte kanony Cerkwi prawosławnej (patrz przypis 22: „kanoniczny“); podczas gdy „granice charyzmatyczne“ definiowane są głównie przez Święte Tajemnice (Misteria, Sakramenty) poprzez które na wiernych oddziaływa Łaska Boga. W Cerkwi prawosławnej te dwie strefy są nierozdzielne i uznawane za równoważne. Terminy te są wspomniane tu właśnie w celu podkreślenia ich równoważności, ponieważ ekumeniści uważają granice charyzmatyczne Cerkwi za szersze niż jej granice kanoniczne; co znaczy, iż uznają Łaskę Misteriów (owocność i zbawienność sakramentów) także w różnych heretyckich społecznościach (patrz §§ II.2 i II.11).

42 **w znaczeniu absolutnym czy z dystansu:** po grecku: «ἀπολύτως και ἐξ ἀποστάσεως». Cerkiew prawosławna nigdy nie uznała ontologicznie nieistniejących misteriów heretyckich: «ἀπολύτως» absolutnie i bezwarunkowo, ponieważ same w sobie są nieważne, nieistniejące, ani „z dystansu“ «ἐξ ἀποστάσεως», będąc oddzielone, tak jak heretycy pozostają oddzieleni z dala od Cerkwi. Tylko w takim przypadku gdy ci, którzy otrzymali sakramenty od heretyków nawracają się aby przyłączyć się do Ciała Cerkwi, istotna staje się kwestia czy zachowana została zewnętrzna forma tych sakramentów, dla dobra Cerkwi która nadaje im treść, ponieważ dotąd były pustymi oraz pozbawionymi łaski (patrz VI.5).

43 **Przyjmowanie poprzez skrucę:** przyjęcie do Cerkwi poprzez skrucę z pewnością nie oznacza tutaj sposobu przyjmowania wyłącznie poprzez Pokutę i Spowiedź, ale odnosi się do ducha i usposobienia schizmatyka czy heretyka, który jest świadomy swego błędu, żałuje i chce zostać włączonym do Prawdziwej Cerkwi.

44 **Akceptuje:** kwestia akceptacji lub jej braku wobec zewnętrznej formy tak zwanych sakramentów u heretyków czy schizmatyków spoczywa na duszpasterskiej rozwadze biskupa; to oznacza, iż akceptacja taka nie jest obowiązkowa lecz opcjonalna.

6. Dokładniej, co się tyczy Misteriów sprawowanych w tak zwanym Oficjalnym Prawosławiu, chociaż **Prawdziwie Prawosławna Cerkiew** nie powtarza w każdym przypadku ich zewnętrznej formy dla tych którzy przychodzą do obcowania z Nią ze skruchą, **nie zapewnia⁴⁵ ani ich rzeczywistości ani ich zbawczej skuteczności**, w szczególności dla tych którzy **świadomie⁴⁶** są w łączności z synkretycznym ekumenizmem i sergianizmem, mając wzgląd na zwołanie Wielkiego Soboru Prawdziwego Prawosławia który przypieczętuje decyzje podjęte już [synodalnie] na poziomie lokalnym⁴⁷.

7. Pewnym jest w każdym razie, że gdy zaatakowana zostanie czystość dogmatu Cerkwi, a nierozzerwalna więź **między wyznaniem, powszechnością i komunią** zostanie osłabiona lub nawet całkowicie zerwana, sakramentalne i **zbawcze konsekwencje** jasno przewidziane przez apostołską, patrystyczną i soborową Tradycję **są bardzo poważne i bardzo groźne⁴⁸**.

8. Św. Bazyli Wielki, mimo iż deklarował się jako zwolennik akrybii (skrupulatności) akceptował stosowanie ekonomii w odniesieniu do niektórych heretyków i schizmatyków (Kanon 1). Należy jednak zauważyć, że Święta Prawosławna Cerkiew **soborowo usankcjonowała stosowanie ekonomii** względem tych, „którzy dołączają do Prawosławia, czyli resztki zbawionych“, jak widać to w słynnym 95 Kanonie Świętego i Powszechnego Piąto-Szóstego (Trullańskiego) Soboru, gdzie różni heretycy i schizmatycy przyjmowani są na różne sposoby: czy to **wyłącznie poprzez okazanie skruchy, pisemne wyznanie wiary (λίβελλος), oraz spowiedź**, jak osądzeni przed wiekami nestorianie i monofizyci; czy to **poprzez Miropomazanie, czy przez Chrzest**.

45 **Zapewnia**: greckie «διαβεβαιοῖ» to znaczy zapewniać, gwarantować, potwierdzać, stwierdzać. Znaczenie tego akapitu należy rozpatrywać w połączeniu z pięcioma powyższymi akapitami, a nie w oderwaniu.

46 **Świadomie**: po grecku «ἐν γνώσει». Siódmy Powszechny Sobór kładł anatemę na tych, którzy świadomie są w łączności z heretykami; to znaczy gdy wiedząc i rozumiejąc że owi są heretykami pozostają z nimi w łączności.

47 **Decyzje już podjęte [synodalnie] na poziomie lokalnym**: rozumie się przez to, to co zostało już prawidłowo i dobrze zrobione przez lokalne Sobory Prawosławnych Cerkwi. Akapit ten należy interpretować i wyjaśniać w następujący sposób: W sytuacji, gdy Prawdziwa Cerkiew Prawosławna nie powtarza zewnętrznej formy misteriiów tzw. oficjalnych cerkwi prawosławnych u osób powracających i jednoczących się z Nią, nie wskazuje to tym samym, iż potwierdza Ona ich sakramentalną, wewnętrzną czy zbawczą ważność.

48 Jeśli chodzi o innowacyjnych ekumenistów, zerwanie „więzi między wyznaniem, powszechnością i komunią“, o których tutaj mowa, jest już faktem i rzeczywistością, ze wszystkimi tego skutkami.

9. Mając świadomość tego wszystkiego co przedstawiono powyżej oraz partykularne okoliczności każdej lokalnej Prawosławnej Cerkwi, **Cerkiew Prawdziwie Prawosławna ze szczególną uwagą zajmuje się** każdym duchownym czy świeckim z tak zwanego Oficjalnego Prawosławia, który pragnie wejść w łączność z Nią, będąc zatroskaną - ze Swą duszpasterską troskliwością wobec każdego - o to, co jest absolutnie podstawowe, a mianowicie: by ich wybór dokonywał się w sposób **dobrowolny, sumienny i odpowiedzialny**.

10. Jako ogólną zasadę przyjmuje się, że **mnisi i świeccy** z tych Cerkwi, którzy z pewnością zostali ochrzczeni zgodnie z prawosławnym rytmem⁴⁹, przyjmowani są do łączności **poprzez Miropomazanie** (Χρῖσμα) za pomocą specjalnego obrzędu, dla pewności połączonego z misterium świętej spowiedzi, podczas gdy **duchowni** składają pisemną petycję i, o ile zostanie ona przyjęta, przyjmowani są w ten sam sposób, a następnie poprzez **specjalnie przygotowany do tego Obrzęd Nałożenia Rąk** (Χειροθεσία).

11. Zrozumiałym jest, że współmiernie do odstępstw w różnych miejscach i w różnych przypadkach decyzję o zastosowaniu łagodniejszego lub surowszego porządku podejmuje lokalny biskup, w oparciu o kryteria określone soborowo czy przez kompetentny Synod, zgodnie ze słowami św. Cypriana z Kartaginy:

W tej sprawie nikogo nie przymuszamy ani nie narzucamy prawa, ponieważ każdy biskup ma wolną wolę w zarządzaniu Cerkwią i będzie musiał rozliczyć się ze swych działań przed Panem⁵⁰.

12. **Wielki Generalny⁵¹ Sobór**, o wszech-prawosławnym autorytecie, będzie mógł wydać dekret o **ogólnych kryteriach i warunkach** określających praktyki przyjmowania powracających do Prawdziwego Prawosławia z rozmaitych nowatorskich schizm i heretyckich wspólnot.

VII. Ku zwołaniu Wielkiego Soboru Prawdziwie Prawosławnej Cerkwi

1. W minionym dwudziestym wieku Prawdziwie Prawosławni Hierarchowie, ilekroć było to możliwe, wydawali na szczeblu lokalnym **synodalne potępienia** zarówno wobec ekumenizmu, jak i sergianizmu, a także masonerii.

⁴⁹ **Zgodnie z prawosławnym rytmem:** prawosławny chrzest dokonuje się poprzez trzykrotne pełne zanurzenie i wynurzenie, w wodzie „w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego“ (Mt 28, 19)

⁵⁰ “List do papieża Stefana” in *Concilia ad regiam exacta*, Vol. I (Lutetiae Parisiorum: Impensis Societatis Typographicæ Librorum Ecclesiasticorum iussu Regis constitutæ, 1671), col. 741 — TRANS.

⁵¹ **Generalny:** Γενική, Общій - wszechobejmujący, ogólny, powszechny

2. Jako przykład przytaczamy **potępienie ekumenizmu** wydane przez synod *Rosyjskiej Zagranicznej Cerkwi Prawosławnej (RZCP)* w 1983 roku oraz potępienie ze strony *Cerkwi Prawdziwie Prawosławnych Chrześcijan Hellady* w 1998 r.; a także **potępienie sergianizmu** przez Cerkiew Katakumbową w Rosji, jak również przez RZCP w różnych okresach czasu; a w końcu **potępienie masonerii** przez Cerkiew Prawdziwie Prawosławnych Chrześcijan Hellady w 1988⁵².

3. Te synodalne potępienia, szczególnie dotyczące herezji ekumenizmu **są ważnymi krokami w kierunku zwołania Generalnego Soboru Prawdziwego Prawosławia**, który z wielkim autorytetem podejmie decyzje odnośnie **kalendarzowej innowacji**, i sprzecznemu z Ewangelią **synekretycznemu ekumenizmowi**.

4. Tym co obecnie jest niezbędne, **na gruncie powszechnego i prawidłowego wyznawania Wiary**, jest jednocześnie w powszechnym Ciele wszystkich lokalnych Cerkwi Prawdziwego Prawosławia, celem stworzenia warunków dla zebrania i zwołania **Wielkiego Generalnego Soboru** prawdziwie prawosławnych, który będzie posiadał wszech-prawosławną rangę w swych kompetencjach i autorytecie, aby skutecznie radzić sobie z herezją **ekumenizmu** jak i różnorodnego **synekretyzmu**, a także z rozwiązywaniem różnych problemów i **spraw natury praktycznej i duszpasterskiej**, które z nich płyną a dotyczą w ogólności życia Cerkwi, a w szczególności wiernych, tak aby zapewnić więź Pokoju i Miłości w Chrystusie.

5. Konieczność owa staje się oczywistą poprzez fakt, iż Prawdziwa Cerkiew, będąca aktualnie Ciałem Chrystusa, jest z samej swej natury **Powszechna**, posiadająca pełnię Prawdy, Łaski i zbawienia; a **przez Swoich Biskupów przedkłada**, w obliczu heterodoksyjnego nauczania i zrodzonego z niego światowego skandalu, **synodalne deklaracje**. Dlatego **powinna dążyć Ona**, z jednej strony, **do wyartykułowania** Prawd Wiary, dla rozgraniczenia Prawdy do fałszu, a z drugiej strony do **zdemaskowania i potępienia, celem ochrony Stada**, błędów oraz szkód płynących z herezji i heretyków; **stwierdzając i obwieszczając dokonane już odłączenie się heretyków**.

⁵² Synodalne potępienia, o których mowa w tym paragrafie, są już oczywiście w pełni godne honorowania i są zaakceptowane przez Prawdziwe Prawosławie, stanowiąc podstawę dla decyzji spodziewanego Wielkiego Soboru.

6. Wobec tego, na **Wielkim Generalnym Soborze Prawdziwej Cerkwi Prawosławnej** koniecznym jest, aby proklamować całemu stworzeniu, z jednej strony **Jedyną Nadzieję**, która istnieje pośród nas w Prawdziwej Cerkwi, jako jedynej drodze wyjścia z wszelkich beznadziejnych okoliczności „dla tych, którzy odziedziczyli zbawienie”⁵³, a z drugiej strony by proklamować **absolutne i definitywne przeciwstawienie Prawosławia synkretycznemu ekumenizmowi i sergianizmowi**, które **wzajemnie się wykluczają**; ku chwale Ojca i Syna, i Ducha Świętego, za wstawiennictwem Matki Bożej, Apostołów i Ojców.

7. Obyśmy i my zostali uhonorowani w niedalekiej przyszłości, podążając za Świętymi Ojcami i Świętymi Synodami w **zachowywaniu nienaruszonej Wiary**, która została nam przekazana raz na zawsze, aby ogłosić wraz z Ojcami Pan-Prawosławnego Soboru z 1848 roku:

Trzymajmy się wiernie Wyznania⁵⁴, które otrzymaliśmy nieskażone ..., brzydząc się wszelaką nowością jako sugestią diabła. Ten, kto przyjmuje nowości, wypomina niedostatki Prawosławnej Wierze, która była głoszona. Jednakże Wiara ta już dawno została zapieczętowana jako doskonała, nie dopuszczając ani uszczuplania, ani powiększania, ani jakiegokolwiek zmiany; a ten, kto ośmiela się to czynić, doradzać lub myśleć o takiej rzeczy, już odrzucił wiarę Chrystusową.⁵⁵

**Niemającemu początku ani końca,
Ojcu, Synowi, i Duchowi Świętemu,
Jedynemu Ich Bóstwu,
niech będą Chwała, Panowanie i Cześć,
teraz i zawsze
i na wszystkie wieki wieków.**

Amen!

53 Hbr 1, 14

54 *Trzymajmy się wiernie Wyznania* - Hbr 4, 14; trzymajmy się wiernie Wyznania Wiary; „pozwólcie nam, świeckim trzymać się jej, trzymać się jej bezpiecznie” (Eutyminusz Zigabenos)

55 Odpowiedź prawosławnych patriarchów Wschodu do papieża Piusa IX [1848],” §20, w: Ioannes Karmires, *Tà Dogmatikà kai Συμβολικά Μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας* [Zabytki dogmatyczne i obronne prawosławnego Kościoła katolickiego], 2. miejsce ed. (Graz: Akademische Druck-u. Verlagsanstalt, 1968), str. 922 [1002]